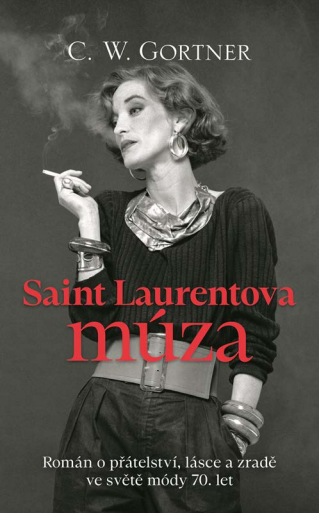

C. W. GORTNER

Saint Laurentova múza

Román o přátelství, lásce a zradě
ve světě módy 70. let

Saint Laurentova múza

Již vyšlo:

Carevna

Román o Marii Fjodorovně, matce posledního cara

První herečka

Román o Sarah Bernhardtové

Přísaha královny Isabely

Román o Isabele Kastilské

Saint Laurentova múza

ROMÁN
O PŘÁTELSTVÍ, LÁSCĚ A ZRADĚ
VE SVĚTĚ MÓDY 70. LET

C. W. Gortner

slovart

Saint Laurentova múza je beletristická kniha.
Odkazy na skutečné osoby, události, podniky, organizace a místa
jsou zde používány pouze beletristicky, jako prostředky ke zvýšení
dojmu věrohodnosti. Všechny ostatní postavy, děj a dialogy jsou
plody autorovy fantazie a neměly by být chápány jako skutečné.

Copyright © C. W. Gortner, 2025

Cover image © JP Masclet

Translation © Barbara Hajná, 2025

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o. 2025

Supplement © Barbara Hajná, 2025

All rights reserved

Saint Laurentova múza

Z anglického originálu *The Saint Laurent Muse*
přeložila a dovětkem k českému vydání opatřila Barbara Hajná

Redigovala Eva Klimentová

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2025

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1180-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

*Věnováno Erikovi,
tehdy, dnes a navždy*

PROLOG

Pokud vás matka pokřtí parfémem, který nese název Shocking, dá se čekat, že povedete neobyčejný život.

Viděli jste někdy ten flakon? Tvoří ho skleněné ženské torzo, které uvnitř skrývá vůni připomínající tekutou růži a po jeho průhledném povrchu se táhne ozdobná rytina jako na pancíři Amazonky. Pro dospívající dívku je ten parfém nevhodný, natož pro novorozeně, to jsem si ale uvědomila až později – a stejně by na tom dřív nezáleželo.

Moje matka kdysi pracovala pro Elsu Schiaparelli, extravagantní dámu, která onen parfém vytvořila a kterou Coco Chanel tak nenáviděla, že jí jednou na maškarním plese podpálila šaty. Matka se narodila jako irská šlechtična Maxime Birley. Její otec, sir Oswald Birley, portrétoval královskou rodinu a matka, lady Rhoda Birley, zalévala růžové keře bujabézou a v sári se účastnila honů na lišku. Jejich dcera takový životní styl nikdy nevyznávala. Podle ní rodokmen neznal žádnou omluvu pro to, že se člověk zkrátka spokojí s tím, co mu svět přinese až pod nos.

A sama se s tím taky nespokojila. Její zálety budily v mém otci, hraběti Alainu Le Bailly de la Falaise, který dokázal své předky doložit až do sedmnáctého století, takový vztek, že ji už po čtyřech letech manželství hnal před rozvodový soud. Psal se rok 1950, a tak francouzský soud rozhodl v otcův prospěch, prohlásil, že matka je nezpůsobilá vychovávat děti, a světil nás do jeho péče. Byly mi tři roky. Mému bratrovi Alexisovi dva.

Až mnohem později jsem pochopila, jak hluboce mě její nepřítomnost zasáhla. Přesto jsem jí to nikdy nezazlívala, i když se leckdo domníval, že bych měla. Právě ona mě jako první naučila, jak se neřídit očekáváním ostatních a jak si vytvářet vlastní existenci, i když uplynula řada let, než jsem z jejího chaosu dokázala tohle zrnko moudrosti vyrýžovat. Chápete, očekávala se ode mne spousta věcí, jenom ne to, čím jsem se skutečně stala.

Dnes mohu upřímně říct, že jsem vedla neobyčejný život. Nejvyšší nečekaný.

Zažila jsem dobu, jaká se už nikdy nevrátí. Éru žhoucích, zářivých inovací a odvahy – není divu, že jsem byla pokřtěna právě parfémem Shocking. Éru ohromujících úspěchů a nesmírné rivality doutnajících pod povrchem, éru nocí prosypaných bílým práškem, které se lámaly a odrážely od zrcadlových dlaždic na stěnách, a pod pulsujícími stroboskopickými světly se přitom odehrával mumraj hodný opery. Éru dívek, které s mohutnými turbany a smaltovanými náramky kráčely po vznešených přehlídkových molech, a uchvácených celebrit, které by udělaly cokoli, aby se mohly účastnit našich dekadentních zábav. Éru avantgardních butiků korunovaných monogramem prince, který vládl tak neotřesitelně, že se proměnil v legendu, a éru tajemství, která nás rozdělila.

Zažila jsem dobu Yvese Saint Laurenta.

Nazývali mne jeho múzou.

I. ČÁST

Skandální kolekce

1970–1973

Nechci se ocitnout v minulosti.

– YVES SAINT LAURENT

Máma nám ve svém apartmá na Riverside právě míchala koktejly a přitom vyslovila větu, která mi změnila život: „Tady ztrácíš čas. V Americe žádná móda neexistuje.“

Já si na konferenčním stolku balila joint. „A co Halston?“

„Ten by se možná dal pokládat za výjimku, i když *couture* to pořád není.“ Na zdůraznění svých slov zatrásla šejkrem s martini. Rudohnědé vlasy měla odborně vyfoukané a v minišatech do áčka, které jsem jí koupila v Londýně, vynikala její stále útlá postava. „Diana povídala, že se mu teď finančně daří, tak bys možná mohla pracovat pro něj.“

Mluvila o Dianě Vreelandové, šéfredaktorce *Vogue*, která držela prst na tepu celého světa módy.

Zapálila jsem si ubalený joint. „Zaměstnanců už má dost.“

„Chápu. Takže by ses radši dál poflakovala ve Warholově Továrně a nedělala nic.“

„Ty tam chodíš častěji než já,“ opáčila jsem se smíchem. „Hrozně se ti líbí, jak se ty *drag queens* můžou pominout, když jim upečes pastýřský koláč a radíš jim s make-upem.“

„Někdo je musí krmit a naučit je, že příliš řasenky škodí.“ Nalila nám martini a jednu sklenku mi podala. Zašlukovala jsem z jointu a zakuckala se. „Kromě toho, to Andy se uchází o mě,“ dodala máma samolibě a usadila se proti mně. „Chce, abych vystupovala v nějakém tom jeho filmu jako groupie nebo jak tomu říká.“

„Svým hercům říká ‚superstars‘. Berry s nimi dělá nádherné fotky.“

Vydala pohrdavý zvuk. „Zatímco z její sestry Marisy se stává úspěšná modelka. Obě jsou vnučky Elsy Schiaparelli. Ani u Berry nechápu, proč marní čas v té Továrně.“

„Protože Andy se chystá vydávat časopis a Berry pro něj chce fotit. S Fondovými zrovna udělal obálku pro *Time*. I tvůj manžel má za to, že Andyho obrazy by se měly vystavovat v Metropolitním muzeu.“

„Ty divné polévkové plechovky.“ Vzdychla. „Můj John dokáže být velmi vytrvalý, když jde o ty jeho vyšínuté ztracence. V Metropolitním se nad tímhle návrhem samozřejmě zděsili – mleli nějaké nesmysly o nepokryté komerci –, ale možná bych to měla udělat. Co myslíš? Měla bych s Andym natočit film a šokovat muzejní správní radu? Bůh ví, že by těm nafoukancům prospělo, kdyby jim někdo trochu srazil hřebínek.“

Natáhla jsem se na pohovku a vychutnávala si, jak mi tráva stoupá do hlavy. Jak se stávalo často, rozhovor s mámou přešel od mé roztěkanosti k její potřebě šokovat. Až nakonec řekla: „Na svoje mládí nemůžeme spoléhat donekonečna. Nakonec všechny potřebujeme nějakou kotvu. Já se provdala za Metropolitní.“

„A já se provdala za Desmonda FitzGeralda, rytíře z Glínu,“ připomněla jsem jí.

„No ano.“ Odfrkla si. „Když ti bylo devatenáct a přijala jsi první nabídku k sňatku, kterou jsi dostala. Irský baron s venkovským panstvím – co jsi čekala? Já tě přece varovala, že je to takový ten typ, kterému se říká ‚aristokrat‘, se vši zátěží, jaká k tomu patří.“

Samozřejmě mě vůbec nevarovala. Mou svatbu pojala jako legraci a dostavila se na ni se zpožděním a příliš nastrojená. Přetváření minulosti pro ni ovšem bylo typické, takže jsem jenom namítla: „No, nečekala jsem, že se každý víkend přihrnou autobusy plné turistů, co si chtějí prohlédnout zámek a zahrady a poslouchat jeho přednášky o panství.“

„A taky odhaduju,“ dodala suše, „že jsi nečekala, že budeš muset dohlížet na dokonalé prostírání stolu pro dvacet jeho příbuzných, přičemž tě bude neustále kontrolovat majordomus.“

„Ty jsi věděla, co čekat, když jste se brali s tátou?“ Vyklouzlo mi to z úst, než jsem se stihla zarazit. V následujícím tichu mi cvaknutí mámina zapalovače zaznělo v uších jako zaburácení hromu. Překročila jsem neviditelnou hranici, která nás dvě dělila: o mém omylu se mluvit mohlo, o jejím ne.

„To byla jiná doba,“ odpověděla nakonec a potáhla z cigarety. „Dáváš snad vinu za to svoje kraťoučké manželství mně?“

„Samozřejmě, že ne.“ Ovládla jsem se a neobrátila oči v sloup. „Tu nabídku k sňatku jsem přijala já. A po svatbě jsem začala šílet nudou. Jen si myslím, že ty by ses s ním rozvedla taky.“

Dotkla se svého snubního prstenu. „A rozvedla jsem se. S tvým otcem. Buď ráda, že jsi neměla děti. Podle názoru, jaký tehdy zastávaly francouzské soudy, jsem neopustila jen manžela, ale i svoje děti. Prohlásili mě za *une mère indigne*.“

Nezpůsobilou matku. Tohle neobvyklé přiznání mě překvapilo. „My ti to nikdy nevyčítali, mami. Alexis i já víme, jak jsi byla nešťastná.“

„Byla jsem zoufale nešťastná. To je snad naše rodinné prokletí. V dětství přijdeme o rodiče a pak uzavřeme nepovedené první manželství.“ V jedné ruce nehybně držela cigaretu, druhou zvedla skleničku a trochu upila. „A pak musíme vyrazit do světa a začít si vydělávat.“

O mé matce by se dalo říct plno věcí, nikdo by ale nemohl tvrdit, že se utápí v lítosti nebo bolestíinství. Nikdy se jasně nevyjádřila k faktu, že otec, který neměl zájem vychovávat dvě malé děti, po jejím útěku předal mého bratra Alexise i mě do péče pěstounským rodinám. Následovaly internátní školy v Anglii a část prázdnin jsme pak trávili u něj ve Francii, část v Sussexu u prarodičů z matčiny strany, protože máma byla vždycky někde za dobrodružstvím.

Když jsem se vdávala za Desmonda FitzGerald, devětadvacátého rytíře z Glinu – náležitě pohledného a otitulovaného, o deset let staršího než já –, máma odněkud vykutala rodinnou památku, kus starožitné krajky, abych si ji ve svatební den mohla nasadit na hlavu jako závoj jeptišky, což se vzhledem k tomu, jak se dál vyvíjelo moje manželství, ukázalo jako podivuhodně předvídavé. Možná to myslela

jako varování, že se uvazuju k úzkoprsému životu, v němž neexistuje spontaneita a sex se odehrává v souladu s přísnými předpisy a bez jakékoli představivosti, tak jako prostírání tabule pro dvacet hostů.

Přesto mou svatbu oslavila: na recepci se ukázala s novým krátkým sestřihem podle Vidala Sassoon, v koktejlkách pošítych stříbrnými flitry a s dlouhými visacími náušnicemi, z nichž jednu během dovádění na tanečním parketu ztratila. Svědek mého manžela, John McKendry, kurátor fotografické sbírky v Metropolitním muzeu, se vrhl do davu, aby její šperk vypátral. Pořád jsem si vybavovala smích, se kterým ho přivítala, když jí celý zadýchaný náušnici donesl.

„Ta není pravá, drahoušku,“ pronesla a vrhla na něj koketní pohled jako troufalá debutantka, ačkoli jí tehdy bylo pětadvacet, zatímco John byl o jedenáct let mladší a tak hubený, že když se otočil bokem, prakticky zmizel. „Nemusel jste se obtěžovat.“

Když jsme pak sledovali, jak spolu tančí a máma ho ostřeluje svým šarmem, bratr mi sykl do ucha: „Právě si opatřila letenku do Ameriky.“

Měl pravdu. Do roka se Maxime za Johna provdala a nastěhovala se k němu do New Yorku. Takhle máma přežívala. Hnala se kupředu a nikdy se neohlížela.

Teď právě říkála: „Život se nakonec vždycky pomstí. Ze všeho nejdůležitější je najít si činnost, kterou člověk miluje. Mně se to povedlo v Paříži. Copak si nepamatuješ, jak jsem tě brala na přehlídky nových kolekcí? Šaty tě odjakživa fascinovaly. Koneckonců jsi napůl Francouzka.“

Nepamatovala jsem si na to. Jediná moje vzpomínka ze školních let, v níž se vyskytovala, se týkala odpoledne vyhrazeného návštěvám rodičů, kdy dorazila v kloboučku se závojičkem a velmi přiléhavých šatech z bílého žerzeje, které navrhla Elsa Schiaparelli. Byly potištěné surrealistickými motivy očí od Dalího. Ředitelka školy zastávala názor, že by všechny ženy měly nosit propínací svetříky a uměřené perly, a mámin zjev v ní vyvolal zděšení. Máma se zúčastnila čaje ve školní jídelně, kde flirtovala s otcem jedné studentky a vysloužila si kosé pohledy jeho manželky i ostatních rodičů. Následně trvala na tom, že si musí prohlédnout můj stísněný pokojík, kde utrousila:

„Kam si tady propánaboha můžeš ukládat oblečení?“ Vzápětí se opět odebrala do Paříže.

Bylo to pár měsíců před mými šestnáctinami. Za necelý rok mě ze školy vyloučili za porušení kázně a nastěhovala jsem se k prarodičům, načež mi babička v zahradnickém klobouku zcela bez okolků sdělila: „Než ti bude dvacet, musíš si najít manžela. Nedovolím, aby se z tebe pod mou střechou stalo břemeno.“

Při té vzpomínce jsem se zachvěla a řekla: „V Paříži nikoho neznám.“

„Vždyť chodíš s tím francouzským návrhářem. Jak že se jmenuje?“

„Fernando Sánchez. Je to Belgičan a navrhuje kožešiny pro Revillon Frères. A nechodím s ním.“

„Ale žije v Paříži, ne? Musí tam znát spousty lidí.“ Zvedla se, aby si dolila martini. „Tady tě přece nic nedrží.“

„To se mě snažíš zbavit?“ I tahle otázka mi vyklouzla dřív, než jsem si uvědomila, co se chystám říct. „Myslela jsem, že jsi ráda, když mě máš v New Yorku.“

„Pochopitelně, že jsem ráda, že tě tu mám.“ Pokrčila rameny. „Ale vážně, drahousku, ty máš přece takový styl. Po mně. Styl znamená odvalu dělat to, co se nám zachce. A to umí ocenit jedině Francouzi.“

„Mně francouzská móda odjakživa připadá moc usedlá. V *Queen* jsme se jí nikdy nezabývali,“ zmínila jsem londýnský módní časopis, pro který jsem také krátce pracovala.

Máma se na mě pobaveně podívala. „Chanel. Dior. Balenciaga. Moje bývalá zaměstnavatelka, ta posvátná nestvůra Elsa Schiaparelli: z nich všech se staly legendy, protože si udělali jméno v Paříži. Jestli to s kariérou v módě myslíš vážně, tak musíš do Paříže.“

S údivem jsem si uvědomila, že na tom může něco být, i když jsem s mámou souhlasila jen málokdy. Její nečekaný a výmluvně podaný projev starosti o mou budoucnost možná vyzněl znepokojivě, ale jejím příkladem jsem se řídila nejen tehdy, když šlo o katastrofální první sňatek. Převzala jsem i její zvyk flirtovat se světem módy, kde měl šlechtický původ svou váhu. Ne že by můj rodokmen něco znamenal pro mě samotnou. Znala jsem jeho skryté temné stránky:

střechu otcova sídla, která se v důsledku dlouholetého zanedbávání propadala, snobství, které dovedlo mé prarodiče do izolace. V módním světě měl ale aristokratický původ svůj význam, protože fantazie s ním spojené pomáhaly prodávat oblečení. Skutečně, jakmile jsem se s manželem ve vši zdvořilosti rozvedla a přestěhovala se do Londýna, časopis *Queen* mi okamžitě nabídl práci.

Nové vedení tohoto skromného společenského magazínu se zaměřovalo na okouzující dlouhovlasé dívky, které se vykašlaly na školu a spaly s muzikanty. Navrhla jsem, abychom své zdroje soustředili na zviditelnění mladých britských návrhářů, jako byl Ossie Clark, spoluvlastník oblíbeného butiku Quorum. Tam jsem trávila volný čas, pomáhala s organizací divokých módních přehlídek a aranžovala výlohy, oblečená do minisukně a černých punčoch s podvazky. Když se nějaký kolemjdoucí zastavil a zíral na mě, předvedla jsem se mu se zdviženou sukní.

V televizi každý večer běžely zprávy z války ve Vietnamu. Mladí lidé pořádali pouliční demonstrace, kde požadovali, aby válka skončila, a skandovali hesla na podporu občanských práv a rovnoprávnosti. Nikdo z nás nestál o barevně sladěné kuchyňské spotřebiče ani o rodičovský nátlak. Toužili jsme po lásce a svobodě, po životě bez pravidel, a vlastní budoucnost jsme si nijak neplánovali. V Londýně jsme mohli žít po svém.

Během mé návštěvy v New Yorku mě máma seznámila s Dianou Vreelandovou, na niž moje středověká blůza s volány a šarlátové pumpky, zakoupené v dražbě divadelních kostýmů, udělaly takový dojem, že mě nechala pro *Vogue* vyfotografovat v bolerku z lamé a opičí kožešiny, které navrhl Fernando. Také na focení dohlížel jako stylist. Líbily se mi jeho lesklé černé lokny, vysedlé lícni kosti a obratné prsty. Mluvil francouzsky, španělsky a anglicky. Řekl mi, že pro pózování před objektivem mám přirozený talent. Jeho pozornost mi lichotila, i když jsem nijak netoužila stát se modelkou.

Přesto jsem se rozhodla zůstat v New Yorku a zjistit, jak to tu chodí.

Na party v Továrně jsem se setkala s Berry, u jejíž babičky kdysi pracovala moje matka. Právě sháněla spolubydlící do bytu v budově

bez výtahu na rohu Druhé avenue a Osmapadesáté ulice, kde jsme se teď dělily o vyklápěcí postel a přes nesymetrické lampy přehazovaly šátky obarvené v čaji. Berry se s plným zaujetím věnovala fotografování. Já brala jakoukoli příležitostnou práci v oblasti módy, na kterou jsem narazila. Kalit jsme chodily do Továrny Andyho Warhola, mezi jeho statné venkovské hochy v nátělnících a zlatých slipech a dlouhonohé dívky toužící po slávě a milionářích.

Halston na Madison Avenue otevřel svůj vlajkový butik a na recepci obdivoval můj šál, který jsem si potiskla sítotiskem, když jsem se zrovna v Továrně sjela LSD. Nabídla jsem, že mu v jeho koupelně nabitikuju pár vzorků, a pak jsem mu barevnými fleky zacákala dlaždice z kararského mramoru. Látky využil pro novou kolekci.

Fernando jezdil často do New Yorku a snažil se tu prosadit vlastní tvorbu. Chodili jsme tancovat, sjížděli se a spali spolu. Moc vážně jsem to nebrala. Nedávno mi bylo třiaadvacet let a už jsem za sebou měla svatbu i rozvod. Nehledala jsem nic trvalého.

„Říkal, že za ním můžu přijet, kdykoli budu chtít,“ zauvažovala jsem nahlas a ten nápad se mi zamlouval čím dál víc.

„Tak to udělej.“ Máma dopila martini. „Kdybych byla v tvém věku, hned bych do toho šla.“

To půjdeš vážně v tomhle?“ Bettyina líně protahovaná slova ke mně dolehla ještě dřív, než se ve vysokém zrcadle opřeném o stěnu ložnice objevil odraz její dlouhé postavy. Rám zrcadla byl polepený Fernandovými skicami, jako by to byly konfety. Pózovala jsem mu pro ně já, živá předloha, z níž čerpal inspiraci.

„Druhý kufr mi aerolinky ztratily,“ odpověděla jsem. „Nic jiného na sebe nemám.“

V pase šortek jsem si utáhla pásek zdobený třásněmi a dívala jsem se, jak se ke mně blíží Betty s ostrými lícními kostmi zarámovanými hřívou rovných zlatobílých vlasů, s nekonečnými nohama obepnutými v kalhotách a s naškrobenou bílou blůzou bez límečku, zato rozepnutou až pod pás.

„Je to... jak to říkáte? Žůžo?“ Při tom komplimentu se jí na světle růžových rtech objevil úsměv. Poznaly jsme se v Chez Régine, nočním klubu na Montparnasse, hned ten den, kdy jsem přiletěla do Paříže. Byla jsem unavená po dlouhém letu, ale hodlala jsem se bavit, a najednou se k nám davem prodrala Betty se svým uhlazeným manželem jménem François. Zdálo se, že je každý zná nebo touží znát. Fernando je znal, a ukázalo se, že docela dobře. Nastala vzácná příležitost k vyzkoušení plynulosti mé francouzštiny – naučila jsem se ji jako malá, ale s mámou jsme mluvily jen anglicky a ve Francii jsem nežila už šestnáct let – a Betty prohlásila, že mám úděsný přízvuk, jako bych se do Paříže zrovna přistěhovala z nějakého příšerného zapadákov. Zasmála jsem se.

To se jí líbilo. „Angličanka se smyslem pro humor. To se hned tak nevidí.“

„Po mámě jsem Angličanka a Irka,“ opravila jsem ji. „Po tátovi Francouzka.“

„V Paříži záleží jenom na těch francouzských genech,“ opáčila a pak jsme spolu tančily až do svítání. Když jsme se pak na ulici s botami v rukou loučily, pozvala mě na přehlídku *couture* značky Yves Saint Laurent tak nenuceně, jako by šlo o obyčejný brunch.

Teď si zapálila cigaretu a vyfoukla kouř. „Říkala jsem ti, že jsem nějaký čas dělala modelku u Chanelky? Odporná ženská. Kostýmy dělá bez všech parádiček a po modelkách chce, aby se jim podobaly: jenom kost a kůže.“

Vysypala jsem na futon obsah svého jediného kufru a začala jsem se přehrabovat v hromadě oblečení, které jsem do něj předtím bez přemýšlení naházela. „Ta tam dneska bude?“

„To ani náhodou. Pro ni žádní jiní návrháři vůbec neexistují, i když její doba už je pryč a ona to dobře ví. Jestli chceš zapůsobit na *Yvese*,“ dodala, zatímco jsem pátrala po semišových kozačkách, „tak ten dává přednost ženám, které nosí oblečení od něj.“

Našla jsem kozačky, zvedla je a zjistila, že na nich zůstaly skvrny po tom, co jsem se v nich brodila newyorskou sněhovou břechkou. „Mám tyhle boty.“

„No jo, Rive Gauche. Jeho *prêt-à-porter*. Dostupná kolekce. Butik pro každou ženu. Žádné unikátní modely pro bohaté dámy.“ Takhle to aspoň podává těm snobům, co mu vyčítají, že prodává lidovým masám.“

„A *couture* se od toho vážně tolik liší?“ Natáhla jsem si kozačky přes bílé podkolenky, hlavu jsem si obtočila šátkem a zastrkala pod něj krátké vlasy. Ještě pořád mi odrůstal nepovedený odbarvený sestřih, k němuž jsem přišla v Továrně, když jsme se všichni rozhodli napodobit Andyho zálibu v parukách a přivítali ho jako skupina jeho vlastních kopií.

Prohlédla jsem si svou vestičku z temně rudého sametu a tu divadelní blůzu s umolousanými volánky, přes zápěstí jsem si přetáhla

náramek a přes plochý hrudník si nařasila několik bižuterních náhrdelníků s přívěsky.

„Za chvílku uvidíš.“ Betty odklepla popel do popelníku na nočním stolku. „Ty o *couture* fakt nic nevíš, vidě?“

„Vlastně ne,“ zasmála jsem se. „Nikdy jsem se o ni moc nezajímala.“

„Tak proto se oblíkáš jako neposlušná školačka v odložených hadrech.“

„No, taky mě z internátní školy vyhodili. Dvakrát.“

„To dá rozum. Tvoje matka je přece Maxime de la Falaise.“ Betty pozorovala, jak házím oblečení zpátky do kufru. „Jak se mimochodem má?“ Vyznělo to, jako by se znaly osobně.

„Pořád je vdaná. Nebo aspoň byla, když jsem se s ní naposled viděla.“

„Yves trpí fatální slabostí pro aristokraty, kteří dokážou přežít revoluci.“

Nacpala jsem si do kapsy cigarety. „To ji docela vystihuje. A taky moje dětství.“

„Yves tě taky bude obdivovat, žes to přežila. Nemluv o tom, že ses vykašlala na manžela se šlechtickým titulem a zámekem a šla jsi žít jako hippie v Londýně.“ Betty si přehodila dlouhé vlasy přes ramena. „Uvažovala bys o tom, že bys pro něj pracovala?“

Usmála jsem se jakoby nic, ale srdce se mi prudce rozbušilo. „On někoho hledá?“

„Tebe by vzít mohl,“ odvětila.

„Betty, nech toho,“ zavolal Fernando z obývacího pokoje, kde právě převracel na pohovce polštáře, mezi kterými pátral po svých klících od auta. „Loulou tady neshání práci.“

Netrpělivě mávla rukou. „A máš nějakou?“

„Ne,“ přiznala jsem. „Měla bych?“

„Já ji nemám. Ale takhle jsi aspoň k dispozici, kdyby ti Yves něco nabídl.“

„A Pierre Cardin do toho nemá co mluvit?“

„*Cardin*?“ Odfrkla si. „Tak tohle musíš Yvesovi říct. Před Pierrem.“

Okamžik jsem udiveně mlčela. „Já myslela, že Pierre je jeho přítel a taky obchodní partner.“

„To je. Ale jmenuje se Pierre *Bergé*.“ Zavěsila se do mě. „Školačka v hadrech, která se nezajímá o *couture*. Yves se do tebe úplně zblázní.“

Fernando projížděl svým volkswagenem broukem přes město špinavé od sazí. V Rue Spontini v šestnáctém obvodu, odkud se Eiffelova věž jevila jen jako vzdálená jehlička, provoz zhoustl a museli jsme zastavit. Betty se tísnila vedle mě na zadním sedadle a kolena měla přimáčknutá až pod bradu.

„Nikdy se tady nedá zaparkovat.“ Odbočil do bludiště postranních ulic, lemovaných elegantními budovami z Haussmannovy éry. „Peklo. V životě nepochopím, proč si vybrali právě tohle místo.“

„Protože Yvesovi se ten dům hrozně zalíbil – a po čem Yves zatouží, to mu Pierre zajistí,“ pravila Betty. Přes zpětné zrcátko si vyměnili pohledy a přitom mezi nimi proběhl jakýsi záchvěv vzrušení.

Bergé, připomněla jsem si. Ne Cardin.

„Vysaď nás tady.“ Trhla klikou dveří a donutila tím Fernanda dupnout na brzdu, zatímco už vyskakovala z auta na chodník. „Pojď se mnou, Loulou.“

Podívala jsem se Fernandovi do tmavých očí pod přivřenými víčky. „Jen běž,“ vybídl mě. „Yves a já jsme spolu studovali. Jestli přijdu pozdě, tak mu to bude fuk. Ale jestli přijde pozdě Betty, tak ne. Máš s sebou něco?“

Vytáhla jsem z krabičky gauloisek joint, podala mu ho a už jsem pospíchala za Betty, která rázovala k budově.

„Je to gay,“ poznamenala.

„Kdo?“

„Ten španěl se svůdnými očima, se kterým spíš.“

„Tak to je dobře, že nemám v úmyslu si ho vzít.“

Uchichla se. „Jim se nedá odolat. Touží po nás tělem i duší, ale jenom tehdy, když jsme takové, jaké nás chtějí vidět. Musíme jim dělat zrcadla.“

V jejím hlase jsem zaslechla pichlavý podtón. „To platí o všech?“